

ad § 11.

De Hingste eller Hingstfol, der ere velskikkede til Forbedring af Landets Hesteavl, bør ligesom de Landstodhingste, ved hvilke dette er Tilfældet, bevares for bemeldte Avl. Det er derhos i sin Orden, at de bære et Mærke, som angiver deres Beskaffenhed som saadanne, ikke blot som et utvetydigt Tegns herpaa, men ogsaa for at Feiltagelse i Tilfælde af Castrering ikke skal kunne paastyles.

ad § 13.

De for Landstutmesteren ved Loven af 1852 bestemte Diæter af 3 Rd. daglig have viist sig utilstrækkelige til at afholde de med hans Reiser forbundne Omkostninger; de vare derfor foreslaede forhøiede til 4 Rd. Stutmesterens Gage er foreslaaet til den samme som Landstutmesterens; ifkun har Man, overensstemmende med de

med Hensyn til deslige Embedsmands Lønning ved de senere Lønningslove gennemførte Principer, troct, at der burde gives ham Udgang til med et Mellemrum af visse Aar — der er foreslaaet til 5 Aar — at stige i Gage indtil 2400 Rd. aarlig. En lignende Udgang har man fundet billigviis at burde indrømme Underbestyreren og Stafteren (eller Dyrlægen og Berideren), for hvilke man har foreslaaet en lige stor Gage — nemlig 600 Rd. aarlig for hver — der kan stige til ialt 800 Rd. Da Underbestyreren og Stafteren ifølge Loven af 31te Marts 1852, § 25 ere lønede med respective 1000 Rd. og 500 Rd. aarlig, og den samlede Lønning for de heromhandlede 3 Functioner altsaa nu udgjør 3500 Rd., medens Middeltallet af samtlige Lønninger efter Lovforslaget vil udgjøre 3600 Rd., vil i Virkeligheden ifkun finde en Lønningsforhøielse Sted af 100 Rd.